

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De lesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. X. In quo incipit manifestare gratias sibi à Deo in oratione concessas,
& tractat de eo in quo nosmetipsos adiuuare possumus: & quanti sit
momenti cognoscere gratias quas à Deo recipimus. Rogat ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

me ad suam præsentiam, coram qua, si sua Maiestas non procurasset, non comparuissem. Vna vice tantummodo recordor me gustum petiuisse, idque tunc quando in me sentiebam magnam ariditatem: sed statim in memoriam reuocando, quod petieram, Confundebar, agnoscendo in me paruam humilitatem; nihilominus, quod petij mihi concessit Dominus. Sciebam licitum esse petere, quod postulabam: sed illis tantum, qui per eorum deuotionem sciunt sese bene dispositos esse; quam omnibus viribus procurant, Deum nullo modo offendendo; & omnia bona operando. Videbantur mihi meæ lacrymæ sine fructu, cum, quod petieram non obtinuerim. Nihilominus credo quod me iuuerint, quia, cum bis habuerim tantam cordis contritionem & attritionem, magis incæpi orationi vacare; minusque ea tractare, quæ mihi nocere poterant, licet ab illis totaliter non abstinuerim, sed sua diuina Maiestas me excitando, aliud in me non expectauit, quam dispositionem aliquam, quò gratiæ spirituales in me acciperent incrementum, idque eo modo vt postea dicam, eiusmodi enim sunt, vt non soleat Deus alicui concedere, nisi in conscientiæ puritate qui uiuat.

CAP. X.

In quo incipit manifestare gratias sibi à Deo in oratione concessas, & tractat de eo in quo nos-

nosmetipsos adiuuare possumus: & quanti sit momenti cognoscere gratias quas à Deo recipimus. Rogat ut, cui scribit, nolit reuelare quæ deinceps narrabit, quodque tantum illa scribit ex particulari mandato sibi imposito.

ACcidit mihi in principio, licet per breue temporis spacium, quando mihi representabatur, cum Christo esse, sicuti dixi, vt ex improviso Dei præsentiam sentirem, & videbatur in me manere, vel ego ab ipso absorpta videbar; non erat per modum visionis, sed aliud quippiam, quod animam ita suspendit, vt omnino videretur esse extra se ipsam. Voluntas tunc amat. Memoria rerum sensibilibus, vt mihi videtur, quasi perditur. Intellectus, secundum meum iudicium, non discurrit, licet non perdatur: remanet tamen sine eo quod discurrat, & remanet attonitus ex magna cognitione in qua est: quia vult Deus, vt intelligat, qualiter non sit capax eius, quod sua diuina Maiestas illi representat. Prius habueram quandam teneritudinem, idque sæpius, ex qua mihi procurare poteram aliquam consolationem, quæ non est omnino sensualis, neque omnino spiritalis, & est donum Dei: & videtur mihi, nos multum iuari posse, vt eò perueniamus; considerando nostram imbecillitatem & ingratitude erga Deum, cum ipse pro nobis multa fecerit, patiendo &

do & dolores perferendo & alia multa, in quibus, qui maxima cum diligentia vult proficere, sentiet amorem, quo anima consolatur, cor languescit, lacrymæ profluunt, quasi si violenter quandoque eliciantur, quandoque voluntariè, vt illis resistere etiam non possimus. Videtur quod Deus remuneret paruam illam considerationem, per cuiusmodi excellens donum, vt consolatio, quam animæ tribuit, videndo illam ob amorem Dei omnipotentis lacrymari, ex ratione illi superueniat, vt magis consoletur. Hic anima gaudet, hic iubilat: In quo optimè, vt mihi videtur, quadrat comparatio, quæ hic sese offert, & est hæc, vt gustus illi orationis, sicut illorum sunt, qui in cælo diuina fruuntur visione, qui non videndo plus quàm Deus vult, vt videant: secundum illa quæ ipsorum meritis sunt conformia, remanent satiati eo in loco vbi sunt. Verè quando anima in principio à Deo talem recipit gratiam, sibi persuadet nihil superesse quod desiderari possit: & putat se optimè remuneratam pro eo quod ipsi inserviuit: idque non sine ratione, quia nulla lacryma quasi à nobis procurata potest cum omnibus huius mundi bonis comparari: quia multa per illam obtinentur. Dico (quasi) quia sine Deo nihil possumus. Sed quod maius bonum acquiri potest, quam habere testimonium aliquod, quo Deum de nobis contentum esse reddimus? Qui eò peruenire potest, habet quod suam diuinam Maiestatem laudet, quia ipsi multum debet: & appa-

appa-

apparet, quod Deus in domo eius familiaritatem cupiat, ipsumque elegisse, modo non deficiat. Sed Deus fallam non curat humilitatem, quæ quandoque reperitur, de qua postea dicam: persuadendo sibi ipsi humilitati tribuendum, si dona Dei sibi concessa non cognoscit. Res per se clara est, si Deus est, qui nobis dona illa cōcedit, ut simus grati necesse est, quia si nescimus nos illa à Deo recipere, nunquam excitabimur neque prouocabimur ad eum amandum. Dum enim videmus nos ditiores fieri licet pauperes simus, certum est, quod inde maiorem consequemur utilitatem nec non veram humilitatem. Aliud nihil restat, quam ut animum nostrum viliorem æstimemus, quam ut tantorum bonorum simus capaces, credendo quod qui nobis bona illa tribuit, simul etiam gratiam concedit, ut si quando in particulari nos Diabolus tentare incipit, tentationem cognoscamus, virtutem administrando, ut resistere possimus: Hoc dico, præsupposito, si purè cum mentis sinceritate coram DEO procedimus: prætendendo suæ Maiestati solum & non hominibus placere. Manifestum est, quod magis aliquem amamus, quando ipsius beneficiorum memores sumus. Igitur si licitum est, & omnino meritorium, meminisse semper quod esse, à Deo habemus, quod ex nihilo nos fecit, nos sustentat, reliqua beneficia adiungendo ex eius passione nobis exhibita: nec non quæ nobis antequam nati essemus præparauit: quare mihi non

non

non erit licitum, vt clarè intelligam, videam, & considerem me nolle de alio loqui vnquam quàm de Deo, sicuti alias delectabar de mundi vanitatibus loquendo? Ecce donum preciosum, quādo beneficiorum Dei memores sumus; quibus dona sua recepimus & possidemus, quibus (dico) nos ad eum amandum inuitat; & donum illud orationis in humilitate fundatum est. Sed quid? si quando vident sese maiora possidere dona, qualia sanctorum quam plurimi receperunt? contemptum scilicet mundi nec non sui ipsius? Clarum est, quod tales multò magis ad Deo inseruiendum obligantur: quodque serio cogitent nihil ex seipsis, sed ex Dei liberalitate habere. Sed quid habebat anima mea paupercula & peccatrix? Nullum in me erat meritum sufficiens, attamen prima gratia superabundauit, nec non maiora mihi concedere voluit: quàm ego desiderare noueram. Necessarium est hic nouam ad illi inseruiendum elicere virtutem & niti ne ingrati simus: cum istas nobis condiciones det Deus: si namque non benè expendimus thesaurum nobis commissum, eoque in statu in quo à Deo positi sumus abusi fuerimus, illum à nobis repetet, pauperes remanebimus, & dona illa dabit Dominus illis, in quibus magis fulgebunt, & qui mediantibus illis seipsum iuuant maiora præstabit, sed quomodo iuuabuntur & in illis fulgebunt abundanter, qui nō cognoscunt se esse diuites? erit ipsis, meo quidem iudicio, impossibile secundum nostræ naturæ

naturæ conformitatem, vt habeant animum ad maiora; qui non cognoscunt quomodo ipsis faueat Deus, quia rebus temporalibus ita sumus addicti, vt difficilè sit totaliter ab illis abhorre- re: qui non cognoscunt se aliquod rerum cœlestium habere pignus, quia mediantibus illis donis, dat Deus fortitudinem, quam nos per peccata nostra perdidimus: & difficile desiderare poterunt, vt ament virtutes magnas, quas perfecti habent, si non aliquod amoris pignus habeant, quod vna cum fide viuua donat Dominus: quia si ita est nostra vis naturalis mortua, vt tantum præsentia, quæ videmus quæramus, ipsimet fauores erunt illi, qui fidem excitabunt & stabilient. Fieri potest, vt ego quæ sum omnium miserima, ex me ipsa alios iudicem, qui ex virtute viuæ fidei faciunt opera perfectissima, vbi ego misera omnibus indigeo. Hoc ipsi dicent, sed ego dico, quod sum experta, & scribo prout mihi mandatum est, & si non erit bonum, laceret ipse cui hæc mea scripta mitto, qui melius intelliget, quod malè ponitur, quam ego: & ob Dei amorem supplico, vt quæ hæcenus de mea vita & peccatis dixi, manifestare velint; sed de illis, quæ iam scribam non do licentiam nec vobis. Si forsitan aliis monstrare velint, non nomen personam, cui hæc contigerunt, sed neque quæ hæc scripsit, & ideo in multis nec me nomen, nec alium quempiam, sed meliori quo potero modo omnia scribam; ita tamen, vt non cognoscar. Propter Dei amorem rogo, si hic
aliquid

aliquid erit boni, vt illud dicam, Dominus gratiam dabit: & suum erit non meum, posteaquã ego quæ sum sine literis, & sine vitæ bonitate; nec ab aliquo edocta, scribere audeam. Tantum enim illi qui mihi mandant sciunt, quod ego sim quæ scribo, & non sine pœna scribo; cum sim in domo pauperrimâ occupationibus plena; & si Dominus maiorem mihi dedisset memoriã, ad minus in eo præualere potuissem, quod legi & audiui: sed & illa in eo parua est. Itaque si quid boni erit, credo quod Dominus id velit pro suo ministerio ad maius bonum, & si quid est mali, meum erit, & tua Reuerentia illud delet. Manifestare nomen meum ad nihilũ seruit, neq; pro vno neq; pro alio. Interim dum viuo, clarum est, quod non debeat dici, quod bonum est, post mortem verò causa non subest, vt dicatur, nisi in eum finem, ne bonum suam perdat authoritatem, & non credatur, cum dictũ sit à persona abiecta & misera. Credo quod sua Reuerentia pro amore Dei faciet, quod eam & alios rogo, qui videbunt qua libertate scribo, aliàs id non sine scrupulo facerem, excepto in peccata mea referendo, in quò nullum sentio.

Quantum ad reliqua, dicere sufficit, quod sim mulier, vt alas deponam, ideoque magis cum etiam sim misera. Isto modo sua Reuerentia pro se teneat, quod simpliciter de vitæ meæ discursu narrabitur. Sed quia importunè satis extitisti, vt aliquam scribam declarationem, circa gratias mihi à Deo in oratione concessas, si

G

illa

illa erit Catholica veritati conformis benè quidem; sin minus, animam meam ab illusione liberabit, ne Diabolus, vbi ego lucrari mihi videor, ipse lucretur, posteaquam nouit Dominus, sicuti postea dicam, ipsum semper suppliciter rogauerim, vt me illuminare dignaretur. Sed nihilominus licet clarè ea referre voluero quæ orationis sunt, obscura tamen illi erunt, qui eius experientiam non habet.

Referam aliqua impedimenta quæ secundum meum iudicium inueniunt, qui in hac via progrediuntur; & alia quædam in quibus periculum de eo est, quod Dominus me per experientiam docuit. Et postquam illud tractauerim cum admodum doctis & spiritualibus multis annis experientiam habentibus: & viderint quod in viginti septem annis, in quibus orationi attendo, mihi sua Maiestas tantam dedit experientiam, sapius tamen impingendo, & malè in hac via progrediendo, quàm magnum erit illis periculum, qui triginta septem annis, vel quadraginta septem cū pœnitentia, & in virtute perpetua in illa via progrediuntur. Sit Dominus benedictus, vtque sua diuina Maiestas meo vtatur ministerio, suppliciter deprecor, quia nouit Dominus quod in hoc aliud non prætendam, quàm vt laudetur, & in eternum glorificetur, videndo quod ex stabulo fetido & turpi, hortum florum suauissimorum excoluerit, faxit sua Maiestas diuina, ne per meam culpam retrogrediendo illos extirpem, & redeã ad locum in quo prius eram.

In

In hoc rogo suam Reuerentiam, vt id à Domino petat, quia nouit, quæ nam sim; maiori cum euidencia, quàm mihi hic licitum & permissum est referre.

CAP. XI.

In quo tractatur vnde proueniat defectus, quod Deus non diligitur, & incipit per comparationem quatuor graduum orationis, & de primo tractat, qui est pro incipientibus & illis qui in oratione gustum non habent.

LOquendo modò de illis, qui amare incipiunt, non mihi videtur illorum statum esse alium, quam quod determinant, eius orationis viam sequi, qui eos in tantum amat: & est hæc dignitas tanta, vt ex ea magnus sentiatur gustus de ea tantummodo cogitando; timor enim statim discedit; & sic in primo illo impedimento orationi contrario procedunt vt debent. O Domine animæ meæ, summum meum bonum, ob quam causam noluisti, vt resoluendo sese anima ad te amandum, & faciendo quicquid potest, omnia relinquendo, vt melius in tuo quiescat amore, non statim gustet quo amorem illum perfectum habeat? Dixi malè, dicere debebam, me scilicet dolere (ob quam causam non volumus nos postquam omnis defectus ex nobis prouenit) si non habemus statim tantam dignitatem; cum qui eò peruenit, vt istum Dei amorem possidet perfectè, secum habeat omnia bona?